

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARQUIS, KRYSTAL

Davenport : mai mult decât un vis / Krystal Marquis ;

trad. din lb. engleză: Diana Botescu. - București :

Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-600-5

I. Botescu, Diana (trad. ;)

821.111

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Alexandru Coțofană**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE DAVENPORTS: MORE THAN THIS

Copyright © 2024 by Alloy Entertainment LLC

Published by arrangement with Rights People, London.

Produced by Alloy Entertainment, LLC.

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

KRYSTAL MARQUIS

DAVENPORT

MAI MULT DECÂT UN VIS

Traducere din limba engleză de
Diana Botescu

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL 1

Ruby

Ruby Tremaine se ridică pe vârfuri pentru a vedea mulțimea mai bine. Își ținea mâna peste nelipsitul colier cu piatră și fredona muzica interpretată de formația care cânta în colțul celebrei grădini a familiei Tremaine. În spatele ei, unii invitații se distrau în interiorul labirintului, iar sunetul suav al fântâniei din mijlocul grădini umplea pauzele dintre cântece. Umbrită de cortul mare, ridicat pentru a-i proteja de soarele fierbinte al verii, terasa servea drept ring de dans. Deși actualul val de căldură bătuse niște recorduri, era o zi frumoasă, chiar dacă puțin umedă.

Și toți părinții se înțeleg bine, își spuse ea în gând.

Harrison Barton se apropie de ea și îi cuprinse talia cu brațul, trăgând-o lângă el.

— Harrison! exclamă ea, surprinsă și cu respirația puțin tăiată.

— Ce-i? Toată lumea a venit să sărbătorească logodna noastră. Cred că toți știu că ne pricepem la dans, spuse el radios.

O conduse în ritmul muzicii, iar ea se lăsă purtată în pași de dans, privindu-l în ochii de un căprui deschis asemănător cafelei cu mult, mult lapte și tivit cu verde.

Trecuseră trei săptămâni de la balul mascat organizat de familia Davenport pentru campania tatălui ei. Evenimentul acela elegant reprezentase cu siguranță o seară de neuitat. Participase toată elita orașului – oameni bogați și influenți din lumea afacerilor și a politicii, albi și negri, care interacționaseră unii cu alții, își arătaseră sprijinul, își donaseră banii și ținuseră toasturi în cinstea ambiției tatălui ei de a deveni primul primar de culoare din Chicago.

Toată lumea vorbise numai despre asta cu săptămâni înainte și după eveniment. Noaptea aceea rămăsese întipărită și în mintea lui Ruby, deși din alte motive. Nu putea să uite expresia de pe chipul lui Harrison când își dăduse seama că relația lor începuse din niște mașinațiuni, privirea lui. Încă o bântuiau. Și totuși, în mod incredibil, Harrison era acum *logodnicul* ei!

— Te cheamă tatăl tău, îi spuse ea.

El o răsuci pe ringul de dans. Energia lui era molipsitoare și îi alungă amintirile îngrozitoare din seara aceea, umplând-o în schimb cu o bucurie care se răspândea ca o rază de soare.

O trase la pieptul lui și îi dădu un sărut scurt pe obraz.

— Mă întorc într-o clipă, spuse el și porni spre locul unde se afla familia sa.

Ah! Îi plăcea cum suna. *Logodnic*. Râsul lui pluti până la ea. Vocile părinților ei, pălăvrăgeala prietenilor – toți adunați azi s-o sărbătorească. Pe Ruby o dureau obrazii de atâta zâmbet. Avea de gând să savureze fiecare moment al acestei petreceri. Preț de câteva ore, putea evita privirile dezamăgite ale părinților ei, care acum își ascundeau sentimentele față de oaspeți, și putea pur și simplu să se bucure de moment. Era o viitoare mireasă fericită.

— E minunat, spuse Olivia.

Ruby se întoarse spre prietena ei cea mai bună, cea mai mare dintre cele două surori Davenport, și luă paharul de șampanie pe care i-l întindea. Rochia galbenă a Oliviei contrasta cu pielea ei brun-închis și căldura din ochii ei migdalați păru să se intensifice în privirea încurajatoare pe care i-o aruncă lui Ruby.

— Este, nu-i așa?

Ruby privi florile proaspăt tăiate care se revărsau în cascadă din vasele înalte de un metru. Pe mesele acope-rite cu fețe de masă fine, se aflau aranjamente delicate de trandafiri cu petale parfumate, de la roșu-închis la alb și toate nuanțele de roz intermediare. Părinții lui Ruby își călcase- ră pe mândrie și îl lăsaseră pe Harrison să contribuie la plata decorațiilor și a personalului, care acum îi servea pe cei aproximativ o sută de invitați. Ruby sorbi puțină șampanie din pahar și lăsă băutura rece și efervescentă să i se dizolve în gură asemenea unui cub de gheață într-o ceașcă de ceai fierbinte.

Domnul Barton, tatăl lui Harrison, era ușor de reperat, nu doar pentru că era unul dintre puținii gentlemen albi, ci și pentru că era cu aproape un cap mai înalt decât majoritatea bărbaților de acolo. El și Harrison aveau aceeași înălțime și amândoi zâmbeau natural. Domnul Barton era ușor încărunțit, iar ochii lui erau de un cenușiu apos. Fratele lui Harrison era aproape la fel de înalt, cu pielea de aceeași nuanță ca a lui Harrison și ochii căprui-intens, ca ai mamei lor. Doamna Barton era și ea o femeie înaltă. Părul îi fusese strâns într-o împletitură complicată pe creștetul capului. Stătea cu spatele drept și zâmbea cu ușurință. Ridurile de la colțurile ochilor sugerau că râsese mult în viață.

— Mă tem că soră-mea a speriat-o pe sora lui Harrison și a băgat-o la loc sub fusta mamei, spuse Olivia.

Într-adevăr, cea mai tânără membră a familiei Barton stătea lângă mama ei, arătând ca dublura în miniatură

a Annei Barton. Amândouă aveau pielea de culoarea mahonului, netedă și strălucitoare în căldură.

— Ce-a mai făcut Helen? întrebă Ruby râzând.

— Am încercat doar să o avertizez asupra pericolelor care pândesc la petrecerile de genul ăsta și a vicleniei domnilor ieșiți la agățat.

Helen Davenport apăru de cealaltă parte a lui Ruby, uitându-se încruntată spre intrarea în labirint.

Ruby se gândi la întâmplările care o aduseseră până aici. Îi întărâtase pe Harrison Barton și pe John Davenport unul împotriva altuia pentru a câștiga afecțiunea lui John. Planul ei fusese fără cusur – cu excepția faptului că, pe parcurs, se îndrăgostise de *Harrison*. Planul nu funcționase, din fericire. Cu toate acestea, amintirea a ce pusese la cale îi lăsase un gust amar.

— Și *doamnele* pot fi la fel de viclene, spuse Ruby.

Helen își mușcă buza și-și concentrează atenția asupra paharului cu ceai îndulcit care-i aburea în mână. Ruby o luă de talie pe sora Davenport mai mică.

— Dacă am ști ce ne așteaptă... Nu uita că eu m-am prefăcut că mă las curtată, doar ca să-i mulțumesc pe mama și pe tata, spuse Olivia.

Helen zâmbi cu tristețe, iar Ruby scoase un oftat.

— Știu mai bine decât majoritatea ce sunt dispuși unii să facă pentru a-și mulțumi părinții, zise ea.

Ruby văzu privirea Oliviei îndreptându-se spre locul unde stăteau părinții ei: domnul Tremaine – mare și impunător – și doamna Tremaine, care ar fi putut trece ușor drept sora lui Ruby.

— S-au mai dres lucrurile? întrebă Olivia.

— Nu, pufni Ruby. Sunt excesiv de politicoși cu Harrison și familia lui. Mă rog, de cele mai multe ori. Iar când suntem doar noi patru, tăcerea e atât de apăsătoare, că ne strivește.

— Când va fi anunțat următorul set de rezultate ale campaniei, lucrurile o să se îndrepte. Grupul cu care mă întâlnesc este foarte entuziasmat de șansele tatălui tău, iar un primar negru ar fi ideal pentru schimbarea pe care încercăm să o promovăm. Uită-te doar la tot ce a făcut domnul Armstrong în Boley, Oklahoma, spuse Olivia cu o expresie hotărâtă pe chip.

— N-ai fost niciodată în Boley, Oklahoma, spuseră Ruby și Helen în același timp.

— Nici voi. Orașul înflorește cu un primar de culoare, încât i se duce buhul încă înainte să facă ceva, răspunse Olivia, ignorându-și sora și lovind-o pe Ruby cu soldul.

Ruby se uită la părinții ei, ridicând bărbia.

Își netezi partea din față a rochiei de un roz atât de pal, încât părea albă în contrast cu pielea ei brun-roșcată. O alesese special pentru această ocazie. Harrison Barton, iubitul ei, era inteligent, grijuliu și înțelegător. Intrigile ei nu-l speriaseră. O văzuse așa cum era ea cu adevărat în ciuda lor, iar Ruby nu avea de gând să lase nimic să stea în calea acestei zile sau a fericirii ei.

— Mă căsătoresc cu bărbatul care e iubirea vieții mele, murmură ea.

Data nunții fusese stabilită pentru sfârșitul lunii august, peste două luni.

Olivia scoase un mic țipăt de încântare.

— Abia aștept să încep să fac planuri cu adevărat, spuse ea, în timp ce Helen scoase un mormăit neclar.

Ruby clipi, dându-și seama că vorbise cu voce tare, și surâse.

— Ce zice Harrison? Are vreo preferință? o întrebă Olivia.

— Tratează totul cu calm. Vrea o nuntă mică, ceva intim. Uite-l că vine, zise Ruby și zâmbetul i se întinse pe toată fața.

Olivia râse.

— Sunt foarte fericită pentru tine, draga mea, dar mă întreb dacă el știe cât de mult te-ai gândit *deja* la această zi, spuse ea și o strânse pe Ruby de mână.

— Cred că „gândit” e puțin spus, zise Helen înmuindu-și buzele în paharul cu ceai îndulcit.

Olivia îi aruncă o privire ssurorii sale, apoi îi zâmbi la rândul ei lui Ruby lui Ruby.

Când erau mici, Ruby și Olivia își petreceau după-amiezile planificându-și nunțile. Visau că aveau să fie evenimente grandioase, la care participa toată elita din Chicago. Ruby își imagina Biserica Baptistă Olivet plină până la refuz și o petrecere pentru care s-o invidieze toate fetele pentru tot restul anului.

— Trena rochiei tale va fi lungă cât culoarul dintre dintre bănci, intonă Olivia, iar de pe pupitre se vor revărsa flori...

— Ca și cum aş pași pe o pajiște însorită, încheie Ruby cu un zâmbet.

Se imagina pășind la brațul tatălui ei, strălucitoare și atât de frumoasă, încât mama ei trebuia să-și ștergă lacrimile de pe obraji cu batista.

— Da! Toți ochii vor fi ațintiți asupra ta, suspină Olivia.

Poate că Olivia avea încă dreptate. Dar ochii *lui Ruby* ar fi fost ațintiți asupra lui Harrison. El se opri lângă ea acum și se aplecă s-o sărute ușor pe obraz. Ruby simți cum căldura atingerii lui înfloreste și îi lasă o dără fierbinte pe gât. Lumina soarelui care o învăluia se topise și părea încântătoare. Simți un fior în ciuda căldurii.

Harrison le făcu semn din cap Oliviei și lui Helen, cu ochii zâmbitori.

— Bună ziua, domnișoară Davenport. Domnișoară Davenport. Am auzit că ați jucat un rol important în organizarea cât mai bună a acestei zile. Vă mulțumesc.

— Ei, majoritatea detaliilor au fost decise dinainte, zise Olivia, aruncându-i lui Ruby o privire cu subînțeles.

— Sssst! o muștră Ruby, scoțându-și evantaiul și agitându-l în aer.

Mama ei și doamna Barton veneau spre ei și aproape ajunseseră când Ruby apucă să se adune.

— Mă duc să iau niște tort, spuse Helen, care le auzise împărțându-și visurile de nuntă de nenumărate ori.

— Harrison, mai continui în liga de vară? Știm cât de mult îți place să joci, zise Olivia, desprinzându-și privirea desora ei.

Harrison îi aruncă o privire lui Ruby.

— Nu mai joc baseball. Mi-am găsit o îndeletnicire mai plăcută în timpul liber, dar îmi place să mă uit când și când la câte un meci. Leland Giants sunt impresioanți anul ăsta. Rube Foster chiar știe cum să formeze o echipă...

Se opri, zâmbind larg privirii goale politicoase a Oliviei. Ruby încercă să-și stăpânească râsul și se întoarse ca să le invite în conversație pe mama ei și pe Anna Barton.

— Vei fi o mireasă încântătoare, spuse doamna Tremaine, intervenind în discuție cam ca nuca-n perete.

Evantaiul ei avea aceeași nuanță gri-porumbel cu a rochiei.

— Într-adevăr, o mireasă încântătoare! spuse și doamna Barton.

Îi zâmbi lui Ruby cu o căldură rezervată, care îi făcu acesteia stomacul să se strângă.

— Mulțumesc, spuse Ruby.

Își îmbrățișă viitoarea soacră și îi plăcu mirosul ei de pudră și de frezii.

— Abia aștept să vă cunosc mai bine... pe toate. Înțeleg că acum e o perioadă agitată în casa Tremaine, dar se impune să luăm cina împreună, spuse doamna Barton.

— Dacă totul merge cum am plănuit, domnul Tremaine va fi mult mai ocupat decât e acum, zise doamna Tremaine, stând mai dreaptă.

Încercarea ei de a-și îndulci mesajul cu un zâmbet fu zădărnicită de arcul ascuțit al sprâncenelor. Îi evită privirea lui Ruby.

— Sigur, în curând vom fi rude. Pentru familie ne facem întotdeauna timp, spuse Ruby, închizându-și evantaiul și punându-și mâna liberă ușor pe antebrațul doamnei Barton.

O privi cu subînțeles pe mama ei, care în cele din urmă dădu din cap drept răspuns.

Îl simți pe Harrison foindu-se lângă ea și își dori să poată dispărea amândoi într-un colț liniștit. *Poate ar trebui să fugim*, se gândi ea. *Să ne topim în zarea fericirii conjugale.*

Nimic n-o putea opri să viseze.

Doamna Barton se întinse spre cravata lui Harrison și i-o aranjă.

— Am putea organiza cina la tine acasă, îi spuse ea.

Ruby fusese doar în antreul casei din oraș a lui Harrison, dar știa că e mai mică decât casa părinților ei și era evident că nici mamei sale nu îi scăpase acest detaliu. Doamna Tremaine se pregătea să intervină, când orchestra schimbă ritmul și începu să interpreteze o melodie veselă.

— Dansăm? o întrebă Harrison, întinzându-i mâna.

Până să poată răspunde Ruby, Olivia îi luase deja paharul de șampanie din mână și se întorcea spre doamna Barton să o întrebe despre călătoria ei în Carolina de Sud.

— Scuzați-ne! le spuse Harrison celor două mame și își conduse logodnica în centrul terasei, care servea acum drept ring de dans.

O învârti și fusta lui Ruby începu să i se legene în jurul gleznelor. Muzica era tare și plină de ritm.

— Mulțumesc, spuse ea.

El o strânse în brațe.

— N-ai de ce să-mi mulțumești. Facem totul împreună, nu?

— Crezi că se vor înțelege vreodată?

— Până la urmă, da. Așa sper!

El se trase înapoi ca s-o vadă mai bine și îi studie expresia.

— Suntem împreună, nu?

Ruby dădu din cap.

— Da. Suntem împreună.

Își lăsă capul pe umărul lui și, deși cântecul țopăia vesel mai departe, ei se legănară într-un ritm numai al lor.

Când melodia se termină, se întoarseră la băuturile lor răcoritoare.

— Barton!

Ruby și Harrison se întoarseră.

Un domn înalt și chipeș, cu părul perfect pieptănat și un costum impecabil se îndrepta spre ei. Culoarea deschisă a costumului se potrivea de minune cu pielea lui cafenie. Avea ochi căprui strălucitori și un zâmbet care sugera că e veșnic pus pe agățat, căutând

următoarea domnișoară pe care să o seducă. Harrison îl îmbrățișă, râzând când tânărul îl bătu amical, dar puternic pe spate.

— Mă bucur că ai venit. N-am știut dac-ai să bați atâta drum, spuse Harrison.

— Și să ratez petrecerea ta de logodnă? Tu ești fratele pe care nu l-am avut niciodată. Am fi făcut multe trăsni dacă lucrurile ar fi stat altfel Totuși... nu puteam rata asta, spuse el, trecând cu privirea peste Ruby și clătinând din cap. Își șterse fruntea cu o batistă.

— Nu există mod mai bun de a încheia vara decât cu o nuntă, zise el.

— Îți mulțumesc, amice.

Harrison se întoarse spre Ruby și întinse mâna și o apuce pe a ei:

— Ruby, el e...

— Carter, Edgar Carter. Sunt cel mai vechi prieten al lui Barton și păstrătorul tuturor secretelor sale.

Ruby își privi iscoditoare logodnicul.

— Păstrătorul secretelor, spuneți? Cred că ar trebui să ne propunem să stăm puțin de vorbă, domnule Carter.

Cei doi bărbați râseră la unison.

— Doar Carter, dacă nu vă supărați, domnișoară Tremaine. Toți prietenii îmi spun Carter.

Ruby șovăi, dar o privire încurajatoare din partea lui Harrison o liniști imediat.

— În regulă, Carter.

Carter îi luă mâna și o duse la buze.

— Mă bucur să vă cunosc. Și, după ce sora mea termină de vorbit cu noile ei prietene, aș fi fericit să v-o prezint și pe ea.

Harrison își îndreptă spatele și se uită în jur, prin grădină.

— Odette e aici?

— Da, sunt.

În spatele lor se afla o tânără la fel de frumoasă pe cât de chipeș era fratele ei. Ochii ei de pisică și gura mică și arcuită îi atraseră imediat atenția lui Ruby, iar pielea ei maronie părea să strălucească din interior. Odette Carter purta o rochie cu talie înaltă, cu o nuanță mai închisă decât a lui Ruby. Tivul de dantelă era periculos de scurt, iar la gâtul gol avea un șir lung de perle. Ținuta ei era îndrăzneată și aproape scandaloasă și lui Ruby îi plăcu. Din păcate, Odette era flancată de Bertha Wallace și Agatha Leary. Agatha fusese interesată nu numai de John Davenport, ci și de Harrison în primăvară. Ruby își păstră calmul și se concentrează din nou asupra lui Odette, surprinsă să constate că tânăra o privește țintă.

Cu degetele încă încâlcite în șiragul ei de perle, Odette spuse:

— Tu trebuie să fii mireasa!

Apoi își desfăcu brațele și o strânse la piept, învăluind-o într-un nor de parfum.

— Hai să fim prietene!

Agatha și Bertha șușoteau între ele, cu zâmbete largi pe față.

Ruby simți cum i se ridică părul de pe ceafă.

Odette făcu un pas înapoi și o ținu la o lungime de braț.

— Îmi place rochia ta!

Lângă Ruby, Harrison începu să râdă de ceva spus de Carter.

— Mulțumesc, răspunse Ruby, desprinzându-și privirea de Carter și de celelalte două tinere.

Harrison radia.

— Ruby are ochi foarte bun.

O apucă de mână, împreunându-și degetele cu ale ei și trăgând-o ușor lângă el. Prezența lui făcu să-i dispară fărâma de neliniște care o cuprinsese. Își mută privirea de la el la ceilalți patru și înapoi la Harrison.

Logodnicul ei.

Viitorul ei.

CAPITOLUL 2

Olivia

Olivia Elise Davenport își privea cu un zâmbet larg prietena cea mai bună salutându-i pe ceilalți invitați. Aranjamentele dintrandafiri de pe mese aveau diferite nuanțe de roșu – pete din culoarea preferată a lui Ruby peste tot. Ruby avea să fie *soția* cuiva! Olivia clătină din cap. Asta era ceea ce-și doreau după tot ce învățaseră de la mamele și guvernantele lor. Desigur, părinții lor speraseră ca familiile Tremaine și Davenport să se unească prin căsătorie. Și, la un moment dat, și Olivia sperase acest lucru. Dar, văzând bucuria care lumina chipul prietenei sale – și cunoscându-și propriile sentimente –, Olivia înțelese că astfel de lucruri nu se obțin prin planuri sau intrigi.

Propriul ei parcurs fusese neașteptat, da, însă Olivia știa că va veni și ziua ei. Doar că mai avea puțin.

De sub cort, de unde stătea, printre florile roz învoalte și gardurile vii tunse îngrijit, se uita la cei doi logodnici și-și lăsă gândurile să plutească spre imaginea lui Washington DeWight. Își aminti de linia pronunțată a obrazului, de ochii de culoarea mierii și de pomeții proeminenți. Retrăi seara pe care o petrecuseră pe terasa de pe acoperișul restaurantului, cu puțin timp înainte ca el să părăsească Chicago. Aerul se umpluse de mirosul savuros al mâncării care se gătea la parter și briza proaspătă de

primăvară aducea muzica de la barul din apropiere. Apu-nea soarele și conturul orașului, la orizont, se umpluse de portocaliu și auriu strălucitor. El o ținuse aproape, cu obrazul lipit de al ei, în timp ce dansau pe ritmul lent. Își aminti de căldura care-i înflorise sub palma pe care i-o ținea Washington pe spate.

Memoria îi zugrăvea o imagine clară, iar scrisorile lui – pasiunea din ele, fiecare încheindu-se cu o declarație a afecțiunii lui față de ea – o convinseseră că distanța dintre ei exista doar în sens fizic. El le semna întotdeauna *Până vom dansa din nou, WDW*, ceea ce o făcea mereu să zâmbească și să-și aducă aminte de primul lor dans împreună, de strălucirea din ochii lui, de glumele lui ironice. Cât de mult se schimbaseră relația lor de la prima lor întâlnire! Se întreba dacă el păstra scrisorile primite de la ea.

— E foarte ciudat, spuse Helen.

Olivia scoase un mic geamăt.

— Nu mă mai speria așa. Helen! De ce ești atât de tăcută? Credeam că te-ai dus să iei niște tort.

— E prea multă lume în jurul mesei, spuse Helen, uitându-se la părinții lor, care se adunaseră în jurul deserturilor. Sunt ca o pisică. Cum altfel crezi că mă furișez în garaj neobservată? continuă ea, cu un zâmbet larg.

Olivia pufni sceptică. Amândouă știau că fusese prinsă de mai multe ori.

Helen își plimbă privirea peste toată scena.

— Când mă gândesc că era să fii tu, Livy! Bine că ai gusturi exigente. Deși cred că mama și tata ți-ar fi transformat petrecerea de logodnă într-un circ, zise ea și se prefăcu că ignoră privirea Oliviei.

Helen sorbi din ceaiul îndulcit.

Cu gâtul uscat, Olivia se uită țintă în paharul aburrit. Încă era cald, chiar dacă soarele începuse să apună, iar mulțimea era numeroasă, formată din familiile cele

mai de seamă din Chicago, toate cunoscute domnului Tremaine în eforturile sale de a candida la primărie și familiei Davenport în eforturile sale de a-l sprijini. Toți acești oameni veniseră la un eveniment care ar fi putut fi logodna ei.

Olivia era de acord cu sora ei în privința circuitului, dar spuse:

— Cred că ar fi ținut-o pe a mea la Freeport dacă le-aș fi cerut asta. În sala de bal. Poate ar fi fost un eveniment mai intim.

— Și să renunți la spectacolul pe care l-ai plănit de atâta timp?

Helen îi întinse Oliviei paharul ei cu ceai rece. Olivia luă o înghițitură, recunoscătoare, și i-l dădu înapoi.

Ideea visurilor ei din copilărie o făcu să zâmbească.

Se uită scurt la sora ei. La un moment dat, ea și Helen împărtășiseră o afecțiune pentru același domn – Jacob Lawrence, un ins cu mustața tunsă îngrijit și cu o avere de familie la Londra. Sau cel puțin așa le făcuse el să creadă. Olivia se așteptase să se logodească, dar se îndepărtase deja de domnul Lawrence când adevărul ieșise la iveală. Își găsisse perechea potrivită în persoana lui Washington DeWight. Avocatul acesta foarte franc din Sud o surprinsese și o provocase încă de la prima întâlnire, în Casa Samson, când el se adresase cu înflăcărare mulțimii strânse acolo. Acolo începuse ea să lucreze cu grupul tot mai mare de activiști din Chicago pentru drepturile civile. Dar, după cum îi mărturisise lui Washington în scrisorile sale, încă nu își făcuse curaj să urce pe scenă, ca el. Deocamdată, ea se lua după alții și făcea voluntariat la centrul comunitar ori de câte ori putea. Tot era ceva. *Doar că nu suficient.*

— Ai de gând să pleci, acum că Ruby se mărită? Să te duci la domnul DeWight în Washington, DC?